

La Sala Beckett trenca la complaent visió nadalenca amb un «thriller» decadent de Conor McPherson

J. BORDES / **Barcelona**
● *Dublin Carol* (Cançó de Nadal a Dublín) explica com un alcohòlic intenta superar la seva dependència treballant en una funerària. El seu dèbil equilibri es veurà amenaçat per una mala notícia que rebrà d'una noia la nit de Nadal. L'obra, que dirigeix Manuel Dueso, es representarà durant aquestes dates: des d'avui i fins a l'11 de gener. És la primera producció de la Sala Beckett de la temporada i disposa d'un repartiment d'excepció: a més de Dueso (que també interpreta el paper de l'alcohòlic), també hi figura Àurea Màrquez i Bernat Quintana. La Beckett arrenca amb aquestes sessions dedicades monogràficament a Conor McPherson. El director celebra la mirada lúcida i gens amable de McPherson sobre el Nadal i troba algunes connexions amb la realitat catalana, com és la seva influència pel catolicisme i la tradició «renegaire» de la gent gran en petits pobles, encara avui. A Dueso li molesta que, pels dies de Nadal, sembla que «tothom s'ha d'estimar amb els llumets al carter». La peça recorda el *Josep i Maria* que es va representar el Nadal passat a la Nau Ivanow, on es retrava la soledat de dos homes de mitjana edat que decidien refugiar-se al centre comercial on treballaven per escapar-se d'un ambient teòricament entrançable que els feia mal.

L'obra és un *thriller* que té la intriga que tan bé saben mantenir els dramaturgs irlandesos. La seva

tradició oral els fa crear unes rèpliques «verborrèiques», que capten l'atenció de qualsevol oient. Sigui en un pub, o en una platea.

El protagonista alcohòlic es troba al final de la vida. Veu una certa estabilitat quan el recull d'un pub un propietari d'una petita funerària local, que li donarà feina. Aquesta bona ànima, però, es debat entre la vida i la mort a l'hospital i l'exalcohòlic començarà a treballar amb un jove que representa el futur, té tota una vida al davant. Per contra, el personatge femení representa el present: ella arriba amb una mala notícia i amb el dubte de prendre una decisió que serà definitiva per a la resta de la seva vida.

Teatre i experiència

McPherson escriu molt a partir de les seves experiències. L'obra es va estrenar el 2000. Uns anys més tard, ell hauria de desintoxicar-se de l'alcohol i escriuria la primera peça en què se situa lluny del pub (tot i que la beguda encara té un lloc en el drama): aquesta altra obra, *Una ciutat brillant* també es podrà veure al cicle de la Beckett. L'obra es va estrenar fa unes setmanes al Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET) sota la direcció de Jordi Vilà.

Per Dueso, la dramaturgia (i cinematografia) irlandesa té el mèrit de saber explicar casos universals a partir de petits exemples locals; una mirada que a Catalunya, majoritàriament, es menysté «per por de semblar provincians».

Irlanda cuenta cuentos

Seis montajes en Madrid y Barcelona subrayan el vigor narrativo de la escritura dramática irlandesa actual

Por Javier Vallejo

HA QUIEN piensa que el teatro proviene del rito y que al rito ha de volver, y quien cree que nació para transmitir de manera vivida el mito. El teatro irlandés brota de una tradición oral secular fantástica y de la necesidad de un pueblo de explicarse a sí mismo. De ese sustrato narrativo donde lo cotidiano se alca con lo sobrenatural nació un teatro hipnótico. Sus autores tratan al público como Sherezade al saltar: no le dan respiro. Brian Friel, Conor McPherson y Martin McDonagh, los tres dramaturgos actuales de sangre irlandesa con mayor proyección internacional, tienen media docena de obras en España en cartel o en capilla. La sala Beckett de Barcelona le dedica un ciclo a McPherson; la Guindalera de Madrid, otro a Friel, y el Llibre prepara la versión catalana de *El hombre almohada*, de McDonagh, en gira en una espléndida producción en castellano.

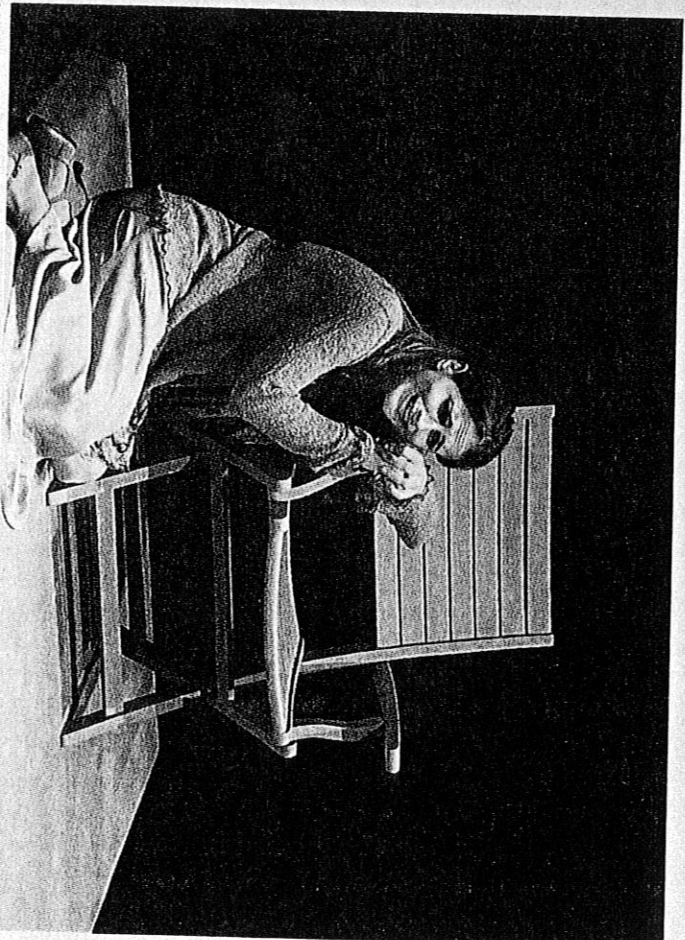
McPherson (Dublín, 1971) y McDonagh (Londres, 1970) tienen en común su precocidad. El primero ganó el Premio Laurence Olivier a la mejor obra nueva estrenada en el Reino Unido con *La presa*, escrita con 26 años. Manel Dueso, que hizo un montaje fantástico de esta obra en Barcelona, en el Romea, estrena la semana próxima, en la Beckett, *Dublin Carol*, otra pieza con unidad de lugar y acción, que sucede casi en tiempo real. "Ante la fatalidad, McPherson sugiere vivir al máximo en vez de dejarse morir", explica Dueso. "Los tres protagonistas de *Dublin Carol* representan pasado, presente y futuro: John, de vuelta de todo, ha encontrado su agujero en la funeraria

donde trabaja; Mary va a quedarse huérfana y tiene que tomar decisiones; Marc, con veinte años, se enfrenta al primer obstáculo serio en su vida. Lo maravilloso de su autor es que empieza a hablarnos de ellos desde la periferia y acaba llegando al corazón. Da en la diana, sin mirarla. Hay otros dramaturgos que abordan temas parecidos, pero de manera mucho más directa. Éste pone ante el público un bloque de barro, en bruto, y lo va modelando imperceptiblemente".

El tono de McPherson está en las antipodas del de McDonagh, pero ambos desfilan idéntico gusto por lo narrativo. Parece que te estén contando un cuento. "Sí, pero te lo cuelean sin advertirlo. Resulta fascinante que, hablando de temas tan locales, del *pub*, de la plaza del pueblo, toquen médula y gusten en todo el mundo".

Jordi Vilà, director de *Una ciutat brillant*, opina que McPherson hace radiografías. "Abre a los personajes en canal, y los inserta en una tradición narrativa viva en todo el mundo hasta que se inventó la tele". La obra describe la caída y ascenso de John, viajante cincuentón que acude al psicólogo, espantado porque desde hace días se le aparece el fantasma de su esposa. "El terapeuta también está en crisis: uno es espejo del otro", prosigue Vilà. "A través de las historias de ambos, McPherson cuenta que, cuanto más intentamos controlarlo todo, más incontrolable se vuelve".

Brian Friel (Omagh, 1929) es el referente crepuscular de toda la dramaturgia irlandesa actual. Juan Pastor acaba de estrenar en el teatro de la Guindalera *Molly Sweeney*, obra inspirada en uno de esos relatos clásicos que Oliver Sacks dibuja al bisturí. Molly, su protagonista, es una chica ciega e inde-

María Pastor, en *Molly Sweeney*, de Brian Friel, en un montaje de Juan Pastor.

pendiente en cuyo camino se cruza Frank, un tipo con mucha labia, adalid inconstante de empresas descabelladas. Una noche bailan, se enamoran apasionadamente y él la abraza como se abraza una causa: no la quiere tanto por sí misma como por la posibilidad de devolverle la vista. Ella, feliz tal y como es, se resiste a pretensión semejante, pero él no cede... Y de los grandes empuños vienen las grandes catástrofes: la vista la hace más ciega.

En la misma sala madrileña, Pastor y su compañía representan *El juego de Yalta*, otra historia de amores desencantados, adaptada por Friel a partir del cuento de Chéjov *La dama del perro*.

L'home dels coixins (*El hombre almohada*), de Martin McDonagh, es la apoteosis del *in-yer-face-theatre*, corriente joven que pone las cosas más terribles ante las narices mismas del espectador. "Esta obra te pega

un verdadero revolcón moral", afirma Xicu Masó, director de la versión catalana que se estrenará en el Llibre en enero. "Es un *thriller* psicológico que renueva sentimientos contradictorios: te hace ver belleza en el horror, y reírte en el filo de la navaja". Dicen que McDonagh es una mezcla de Pinter y Tarantino, pero me parece más Artaud reinterpretado por Homer Simpson: la crueldad con cosquillas. ●

Dublin Carol. Sala Beckett. Barcelona. Del 10 de diciembre al 11 de enero de 2009. **Una ciutat brillant.** Sala Beckett. Del 14 de enero al 1 de febrero de 2009. **Molly Sweeney.** Teatro de la Guindalera. Madrid. Hasta el 30 de marzo de 2009. **El juego de Yalta.** Teatro de la Guindalera. 4, 11 y 18 de diciembre. **L'home dels coixins.** Espai Llibre. Barcelona. Del 22 de enero al 22 de febrero de 2009. **El hombre almohada.** Auditorio de Puerto Llano. 7 de febrero.

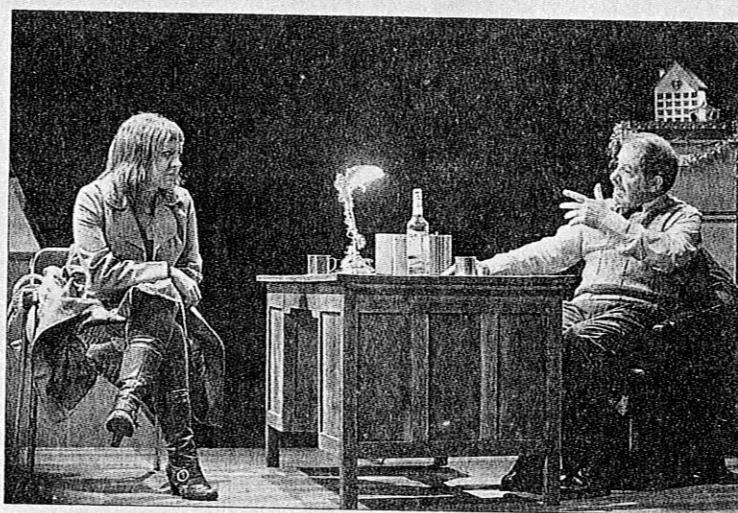
Funeraria antes de Navidad

Manel Dueso dirige en la Beckett 'Dublin Carol'

J. ANTÓN, Barcelona

Ésta puede ser la obra de teatro para todos aquellos que afrontan de manera poco animosa las fiestas: estamos en la víspera de Navidad. En el despacho de una funeraria, decorada con unos pobres y chocantes adornos, el encargado, John Plunkett, un solitario y perdedor cincuentón en la pendiente del alcoholismo, tiene dos conversaciones. Una con su joven ayudante en el entierro de la mañana, Mark, sobre funerarias y bebida. Otra con su hija, a la que abandonó hace 10 años y que ha venido para decirle que su madre, la esposa de John, se muere de cáncer.

Es *Dublin Carol* (2000), alabada obra del dramaturgo Conor McPherson (Dublín, 1971) que se representa, traducida por Lluís Miquel Bennàssar, en la Sala Beckett de Barcelona hasta el 11 de enero en montaje de Manel Dueso. El propio Dueso interpreta el papel del encargado de la funeraria, con Bernat Quintana como Mark y Àurea Márquez como Mary. "Tenía muchas de volver a McPherson, un autor del que ya hice la primera puesta en escena en este país, *La presa*, en el Romea en 1999", explica Dueso. "Me gusta mucho. Es un digno heredero de la gran tradición dramática irlandesa: Shaw, O'Casey, Beckett... Sus personajes son muy de verdad. No es un teatro de ideas. Es muy a bocajarro". Dueso recalca que McPherson sa-

Dueso y Márquez en una escena de *Dublin Carol*.

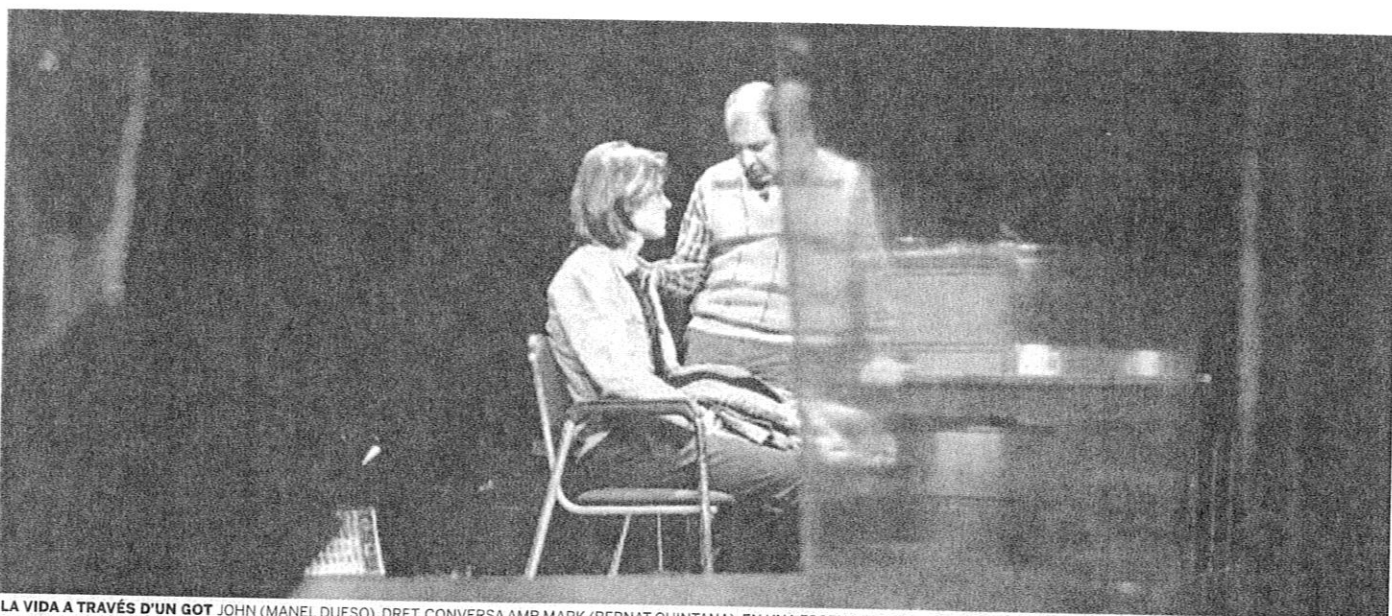
be de qué escribe y recuerda que el autor tuvo que ser sacado en ambulancia de un teatro en Londres al sufrir un coma etílico.

Es una obra fuerte para las navidades. "Bueno, se enmarca en la vigilia de Navidad, en esos días en que toca la coña de que todos nos tenemos que querer y tal. Y se produce una situación límite: cada uno de los personajes, que representan tres estadios de la vida, pasado, presente y futuro, tendrá que escoger, decidir una opción que hará cambiar sus vidas. Hay situaciones duras, que van directamente al corazón del público. Pero siempre hay humor en McPherson, un humor irónico, negro. Ries, pero al momento siguiente te quedas seco".

Del hecho singular de dirigir

y protagonizar la pieza, Manel Dueso explica que no fue premeditado. "Falló 15 días antes, por un compromiso televisivo, el actor que debía hacer el papel de John y yo era la única alternativa". Dueso no considera que sea algo excepcional: "Hay otros directores que son actores en sus montajes, Pou, por ejemplo, no para. Hacer las dos tareas no es tan complicado; aunque, eso sí, te vuelve un poco *esquizo*".

Dublin Carol es el 37º montaje que dirige Manel Dueso, un hombre que también ha pisado mucho escenario. De hecho pasó dos años enteros sin escribir, dedicado sólo a actuar. Su anterior dirección fue en la sala Muntaner con *Las criadas*, de Genet, que se saldó con éxito de público y está pendiente de gira.

LA VIDA A TRAVÉS D'UN GOT JOHN (MANEL DUESO), DRET, CONVERSA AMB MARK (BERNAT QUINTANA), EN UNA ESCENA DE 'DUBLIN CAROL (CANCÓ DE NADAL A DUBLÍN)'

DUBLIN CAROL

Manel Dueso dirigeix i protagonitza un conte de Nadal de Conor McPherson

JOSÉ CARLOS SORRIBES
jsorribes@elperiodico.com

Resulta poc corrent un cicle dedicat a un dramaturg de només 37 anys, però la rellevància de l'obra de l'irlandès Conor McPherson ha portat la Sala Beckett i el Centre d'Arts Escèniques de Terrassa a fer aquest pas. El cicle es va obrir el 13 de novembre amb *Una ciutat brillant* al Teatre Alegria de la ciutat terrassenca. Prosegueix amb *Dublin carol (Cancó de Nadal a Dublín)*, que Manel Dueso dirigeix i protagonitza, juntament amb Àurea Márquez i Bernat Quintana, a la Beckett.

No és la primera vegada que Dueso posa en escena un treball de l'autor i cineasta de Dublín. Es va estrenar fa gairebé 10 anys amb *La presa* (1999) i ara torna amb aquest drama de personatges abatuts que s'agafen a l'esperança d'una vida millor. El subtítol de l'obra (*Cancó de Nadal a Dublín*) i el mateix títol (*carol* significa nadal·la en anglès) ens situen en aquell context d'esperança i il·lusió de canvi propi dels contes nadalencs. "*Dublin carol* tracta d'algú que no pot entendre que el que li passa està fora del seu control. Al·gú que té la necessitat de

projectar la imatge d'una persona centrada quan sap que està a punt d'esclatar", explica McPherson, el representant més genuí del teatre irlandès contemporani.

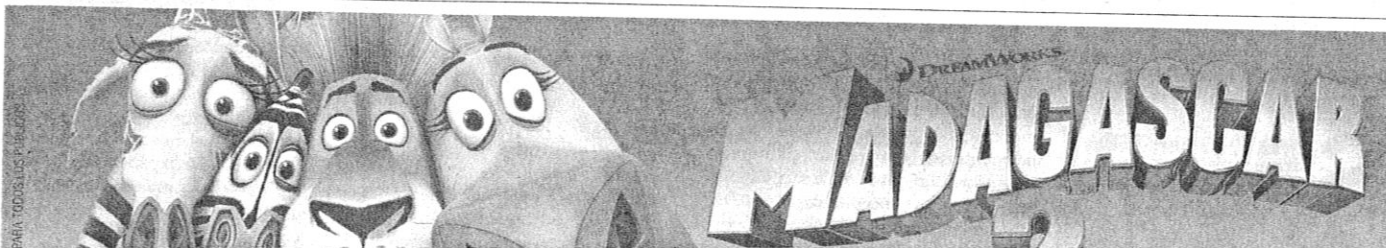
Aquest personatge "de fang", com el defineix el director Manel Dueso, és John, un empleat d'una funerària pròxim a complir 60 anys que conversa, la vigília de Nadal, amb el nebot (Bernat Quintana) del seu cap, que està ingressat en un hospital. Malgrat la diferència generacional els uneix una realitat similar marcada per temes com l'alcohol, l'amor, la família... L'arribada d'una jove

(Àurea Márquez) –a la qual fa més de 10 anys que no veu– col·locarà John en la disjuntiva de mirar cap enrere, d'enfrontar-se al que ha estat la seva vida, i amb l'obligació a més a més de prendre decisions importants. Perquè Mary li porta males notícies.

"És la segona vegada que em capbusso en una obra de McPherson, i és tan forta la convulsió que produeix que et veus abocat a una batalla brutal de sentiments i emocions. La construcció-desconstrucció per on transiten els seus personatges no pot deixar indiferent a ningú", apunta Dueso, director d'una obra amb la qual la Beckett s'apunta al fervor nadalenc.

La Beckett obre un cicle dedicat al jove autor irlandès

DRAMA DUBLIN CAROL (CANCÓ DE NADAL A DUBLÍN) / SALA BECKETT // DEL 10 DE DESEMBRE A L'11 DE GENER // DIMECRES A DISSABTE, A LES 22.00 H; DIUMENGE, 19.00 // 16 €

TEATRE

GLOPS D'AMARGURA

LA NADALENCA FUNERÀRIA DE CONOR MCPHERSON

Han passat nou anys des que –i també de la mà de Manel Dueso– el Teatre Romea es va convertir en la gran barra del pub on els protagonistes de la sensacional obra de Conor McPherson *The Weir* (*La presa*) s'inventaven històries fantàstiques barrejades amb sòrdides realitats entre copa i copa i copa. I és que, de copes, se n'acostumen a beure sempre moltes, a les obres de qualsevol autor irlandès en general, i de McPherson en particular. Quantes se n'ha ficat al cos en John, al llarg dels seus gairebé seixanta anys d'existència? Esclar que, si li hem de fer cas, ara ja s'han acabat aquells temps en què es passava el dia amorrat a una ampolla que l'havia deixat sense control, ni estalvis, ni feina, ni dona, ni filla. Ara, ell sap quan cal aturar-se. Però li podem fer

cas de debò, a aquest John que va ser rescatat de l'abisme pel propietari d'una funerària que, ara mateix, està a punt de convertir-se en el seu propi client?

COM GUARNIM EL NEGOCI?

Difícil pregunta, quan et dediques a fer d'enterraments, i ni tan sols tens l'encant que tenien el company d'ofici d'*A dos metros bajo tierra*. Aquí, un arbre de Nadal (fins i tot un d'aquests ecològics i amb pedals) amb llums que s'encenen i s'apaguen estaria fora de lloc. No hi ha res que pugui guarnir la solitud d'aquests personatges que, com assenyala Dueso, semblen fets de fang (tampoc el jove Mark sembla precisament un xicot amb un futur gaire prometedor). Diu McPherson que, si l'essència del teatre és el conflicte, tampoc cal anar a buscar-lo

gaire lluny. Cada persona és en si mateixa un gran conflicte ple d'incerteses i inadequacions. En tot cas, quan coneguem els tres conflictes amb cames (la funerària està a punt de rebre una trasbalsadora visita) d'aquesta obra, tingueu molt en compte el que diu el seu inventor: per molt mins que sigui, i encara que intuïm que està condemnada al fracàs, a aquests tres encara els queda una espurna d'esperança. No serà més aviat d'autoengany? Bé: potser és el mateix.

RAMON OLIVER

DUBLIN CAROL
(CANÇÓ DE NADAL A DUBLÍN)

Dir.: Manel Dueso. **Int.:** Manel Dueso, Airea Márquez, Bernat Quintana. Drama. **Data:** Del 10/12 a l'11/1. **Lloc:** Sala Beckett. Alegre de dalt, 55 bis. BCN. ☎ 93 284 53 12. € 16 euros. ☺ De dc. a ds., 22 h; dg., 19 h.

MCPHERSON, DE MARXA A LA BECKETT

l'humor. I si en voleu més proves, només us cal recuperar *Els actors*, aquella pel·lícula protagonitzada per Michael Caine en què un parell de mediocres intèrprets volien estafar un gàngster jubilat.

LA PSICOLOGIA DEL PSIQUIATRA

Però anem a coses més serioses. I recordem que McPherson va estar a punt de guanyar el Tony amb *Shining City*, una obra en què es ficava en la consulta d'un psiquiatra de Dublín, i de pas, en els seus secrets més inconscients (i això, molt abans de l'èxit de la sèrie *En teràpia*). Per cert, que Dublín, el Nadal i l'alcoholisme són també els protagonistes de *The seafarer*, tot un triomf al National de Londres fa un parell de temporades. A veure si, després del merescudíssim cicle que li dedica ara la mateixa Sala Beckett, on ja vam poder gaudir de les tres històries explicades *Sota el til·ler*, obres com aquesta ens arriben per fi amb normalitat.

Qui deu ser l'actriu preferida d'aquest irlandès que, als seus trenta-set anys, pot presumir ja d'estrenar com si res a Broadway i al West End, i d'haver estat qualificat pel *The New York Times* com el millor dramaturg de la seva generació? Doncs, el que sí que sabem és que *Michelle Pfeiffer* va ser precisament el títol d'una de les seves primeres i més desconegudes obres. I també, que una jove i guapíssima actriu de ficció, feia que un cínic crític de teatre perdés el cap i es ficqués entre vampirs a *St. Nicholas*, una exitosa comèdia que ve a demostrar com, malgrat les aparences, al nostre autor tampoc li manca el sentit de

QUÈ FEM DESPRÉS

Intentarem no seguir l'exemple d'en John, però es fa imprescindible acabar la vetllada en un pub irlandès tan de debò com el veterà *Michael Collins*, instal·lat en una plaça de la Sagrada Família (93 459 19 64) que, des del seu interior, sembla ben bé un racó de Dublín.

Crítica òpera

Xavier Cester

Final feliç

Le nozze di Figaro

De Mozart. Dir.: Lluís Pasqual.
Gran Teatre del Liceu, 11 de novembre.

Vam arribar al Liceu amb cara d'estupefacció davant l'afirmació del flamant director general del teatre que l'estrena de *Le nozze di Figaro* era la inauguració de la temporada. Per tant, els dos ballets i el *Tiefeland* previs devien ser o bé un somni o bé propostes de segona categoria. O potser el que es vol és donar més lluentor a l'habitual funció dedicada als patrocinadors, amb el risc de tornar a la fira de les vanitats que crèiem desterrada quan ens parlaven del Liceu de tots. Per sort, sortejant tanques i membres de les forces d'ordre públic, vam poder accedir a una representació de notable qualitat.

Le nozze no necessita estrelles egoistes, sinó un equip de cantants conjuntat com el reunit pel Liceu. En un registre actoral ben diferent, Kyle Ketelsen va revalidar la magnífica impressió del seu Leporello. Com a Figaro, el baix nord-americà va evidenciar amb accents rotunds tant l'enfrontament amb els abusos del seu senyor com la invectiva irada contra les dones. Susanna és un paper òptim per a Ofèlia Sala, que, més enllà de les conegudes limitacions en el volum, va dibuixar una xamosa criada, coronada

per un *Deh vieni* més dolç que no pas sensual.

La parella Almaviva formada per Ludovic Tézier i Emma Bell va exhibir virtuts i defectes complementaris. El bariton francès posseïa segurament l'instrument més bell de la vetllada, homogeni en tots els registres i projectat amb facilitat. Tot i un cant més aviat monolític, la petició de perdó d'aquest Comte dandi va sonar tendre i sincera. Per

Hi ha un terme que unifica les direccions musical i escènica: pulcritud

contra, la cantant britànica va desafiar l'arquetipus usualment associat a la Comtessa amb una veu àcida, de coloració fosca i un *vibrato* no apte per a tots els gustos. Si admirable va ser com Bell es va capturar, en cada gest i mirada, com una veritable dama, més admirable va ser com la soprano va oferir un cant amb una extraordinària varietat de dinàmiques i accents, recreant una figura més reactiva que elegiaca.

Sophie Koch és una especialista en papers de travesti com Cherubino i si bé la desigualtat en l'emissió revela el preu pagat per papers més feixucs, la *mezzo*

Sophie Koch és una especialista en papers de travesti com Cherubino. ■ JORDI SOTERAS

francesa va ser un patge de juvenil apassionament. Al costat de l'inestable Bartolo de Friedemann Röhlig, van brillar una soprano del pedregí de Marie Mac-Laughlin i un aristòcrata del cant com Raúl Giménez. Fit-

producció: pulcritud. Ara bé, amb matisos diferents. La versió d'Antoni Ros-Marbà seria titllada fa lustres de normal, avui en dia de tradicional, la qual cosa no és culpa del músic català, sinó dels temps. El seu Mozart elegant, arrodonit i afable té els seus avantatges, però, més enllà del refinament que l'orquestra no pot oferir del tot, es van trobar a faltar majors dosis de vitalitat en el desenvolupament de la *folle journée*.

La translació de la trama als anys 30, a part de donar peu a un atractiu decorat de Paco Azorín i un no menys *chic* vestuari de Franca Squarciapino, no presuponem, ans al contrari, que Lluís Pasqual fes cap relectura radical del *capolavoro* mozartí. En una òpera d'argument amb alt risc de confusió, Pasqual va aconseguir, fins i tot en les perilloses anades i vingudes del quart acte, la lleugeresa i claredat idònies perquè aquesta comèdia perfecta rutllés amb total precisió. Els errors de càlcul i l'erràtica il·luminació del primer acte, un caricaturesc Antoni, el recurs excessiu als extres van ser escassos. Era massa feliç el final? Això seria oblidar que la majoria de les òperes de Mozart, com a filles de la seva il·lustrada època, acaben amb la restauració de l'ordre. En tot cas, l'esclat de joia conclusiu va ajudar que sortíssim del Liceu amb un somriure a la cara.

CLÀSSICA

La Cambra Coral i l'ONCA presenten temporada

La Cambra Coral i l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra (ONCA) oferiran del desembre al maig un cicle de quatre concerts en format cambra al reduït espai del Petit Palau del Palau de la Música. L'ONCA, de la mateixa manera que els últims quatre anys, aprofita els seus concerts per "invitar, presentar, entrenar i proposar" els seus artistes. El jove solista de violoncel Pau Codina obrirà el cicle com a músic convidat, amb un concert el 29 de gener, i el seguirà la presentació del contrabaixista Toni Garcia (26 de febrer).

INFRASTRUCTURES

Barcelona dedica La Seca a les arts escèniques

L'Ajuntament de Barcelona va aprovar ahir el plec de clàusules reguladores per a la concessió de La Seca, al barri de la Ribera, que han de permetre reconvertir-la en un equipament cultural. La concessió, adjudicada en règim de concurrència, serà per un període de 10 anys prorrogables a 5 més. La finalitat de la concessió consisteix en la gestió i dedicació de La Seca a equipament cultural dedicat a les arts escèniques. Aquest espai, segons el consistori, reuneix les condicions perquè, una vegada realitzades les obres de rehabilitació, pugui convertir-se en un centre de producció i difusió de propostes artístiques tant en el terreny de les arts escèniques com de les visuals.

Teatre irlandès contemporani al CAET

"Una ciutat brillant" de Conor McPherson arriba a l'Alegria i, al gener, a la Beckett

Cristina Andreu
TERRASSA

El sentiment de culpa, l'orgull i la vergonya són els eixos de l'obra *Una ciutat brillant*, de l'irlandès Conor McPherson, que ha produït el Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET) i que avui s'estrena al Teatre Alegria. A partir del 14 de gener es podrà veure a la Sala Beckett de Barcelona. L'obra, di-

rigida per Jordi Vilà, mostra quatre personatges de diferents generacions en un moment crític de la vida. Vilà afirma que l'obra "és un viatge entre les emocions i la realitat, i del conflicte entre totes dues neixen fantasmes". Uns fantasmes que són al centre de l'argument. Un dels protagonistes demana ajuda a un terapeuta perquè afirma que ha vist la seva dona morta. L'obra està interpretada pels actors Andreu Benito, Joan Dausà, Clara Galí i Santi Ricard.

Una ciutat brillant s'emmarca en el Cicle Conor McPherson, organitzat pel

CAET i la Sala Beckett de Barcelona, que presentarà quatre dels seus treballs. Les dues sales intercanviaran els espectacles que han produït, *Una ciutat brillant* (CAET) i *Dublin carol* (Beckett). El cicle es completa amb dos muntatges més, *El mariner* i *Rom amb vodka*. També s'ha editat un llibre amb les traduccions de les obres i es projectaran fragments d'altres muntatges. El director artístic del CAET, Pep Pla, va afirmar: "Amb aquest cicle s'ha demostrat un cop més que amb la Sala Beckett tenim interessos en comú". ■

LA

CICLE CORAL A L'AUDITORI
TEMPORADA 2008-09

Dissabte 15 novembre 2008 | 18:00 h
Sala 2 Oriol Martorell

EL TANGO I LA MÚSICA CORAL

COR CIUTAT DE TARRAGONA
Josep Prats director
Trio Mercadante, Palmeri i Serafini bandoneó, piano i contrabaix

ASTOR PIAZZOLA Tangos i Milongas
MARTÍN PALMERI Misa a Buenos Aires - Misa tango

Preu dels concerts 10 €
Consulteu preus reduïts

AUDITORI-CORAL